

Første søndag efter påske 2026

Salmer: 224, 356, 202, 249, 201

Kom, Herre Jesus. Amen.

Es 43, 10-12; 1. Pet 1, 17-25; Joh 21, 15-19

Kirken grundlægges i dag, og hvis vi skal forstå intensiteten af samtalen mellem den opstandne Jesus og Simon Peter, tror jeg, at vi er nødt til at forsøge at tegne et psykologisk portræt af netop Simon Peter. Dette måltid ligger i tid ikke langt væk fra den sidste middag, Jesus delte med sine disciple Skærtorsdag, og selv om glæden ved atter at være sammen med Jesus er meget, meget stor, kan Simon Peter godt huske, hvordan den middag endte, og hvad hans egen rolle var – lidet klædelig; under aftensmåltidet pustede han sig op og svor, at han aldrig ville svigte sin herre og mester, og han var da også rede til at forsvare Jesus, da denne blev forrådt og afhentet af ypperstepræstens vagter i Getsemane have, men blev standset af Jesus selv.

Derefter fulgte Simon Peter efter Jesus ind i ypperstepræstens gård, hvor han dog nægtede at kende noget til sin ven, da han blev genkendt og spurgt om ikke han nu var en af gudsbespotterens følgere. For det var netop gudsbespottelse, Jesus blev anklaget for, og derfor blev sagen så ophedet og alvorlig. Alt dette har ikke været rart for Simon Peter at tænke på, og det er også derfor, det er voldsomt for ham at skulle svare på Jesu insisterende spørgsmål om hans kærlighed til ham, men der er – set i bakspejlet - ikke noget at sige til, at Jesus udæsker ham.

Men den Simon, som han gav tilnavnet Peter, der betyder klippe, var et sammensat menneske, den, der nok elskede ham højst, hvorfor hans svigt natten til Langfredag, hvor han fornægtede sin herre, da det virkelig brændte på, førte til et sammenbrud. Hvem har ikke følt med den grædende Peter, da sandheden om ham selv går op for ham? Simon Peter bliver således gang på gang udstillet i sit overmod, sit selvbedrag og sin fejhed, og så er han alligevel den, Gud vil bygge sin

menighed på. Det er godt nyt til os, for der er en skjult kraft i denne historie, som til hver en tid kan aktiveres og trøste os, når vi falder, og det vil jeg give et eksempel på.

Digteren Poul Sørensen, der senere blev kendt under navnet *Poeten*, blev under besættelsen en stærk åndelig faktor for den del af modstandsbevægelsen, der var bevidst kristen. Det lille skrift *Før Golgatha og efter* består af tolv monologer, hvor Sørensen lader bl.a. bibelske personer tale ind i samtiden, så de bliver facetter af de mennesker, der betød noget i det besatte Danmark, hvad enten det var for det gode eller det knap så gode. Titlen afslører, at korsfæstelsen, offeret, er omdrejningspunktet for det hele, og Simon Peters monolog er modstandsmandens, hans, der kæmper Kristi sag imod den nazistiske dæmoni og derved også kommer til at blive samarbejdspolitikernes – den tids farisæere - modstander. »*De folk er*« - lader Poul Sørensen Simon Peter sige - »*ganske i morgen som i*

går. Fornuftige. Koldt ens. Dem véd man altid, hvor man har. Som stjerner punktligt følger samme bane, følger de deres. Stjernesked er sjældne i det planetsystem. De kredser roligt om egen fordel, men så regelmæssigt, lovbundet, fjernt ophøjet som de vårkolde, blege stjerner, der som de bestemmer folkets skæbne.«
Sådan er Simon Peter ikke. Hans natur er snart hidsig, snart fej, snart troende, snart tvivlende, et bytte for enhver tilfældig stemning, og åh ja, Jesus, tænker Simon Peter, forstod så sandelig ironiens betydning, da han gav ham, hvis hjerte svulmer det ene øjeblik for så at klappe sammen i det næste, tilnavnet Peter, Petros, »*stenen, klippen! Urokkelighed, enshed, hårdhed, kulde – og mig. Det er jo til at le sig syg af. Dynd havde passet bedre. Voksblød jord, som det vi skabtes af.*« Faktisk mener Simon Peter, at hans brøde er værre end Judas', der forrådte Jesus, for Judas havde mistet troen, men var alligevel modig nok til at møde op blandt sine gamle venner og gå helt tæt på Jesus for at give ham det forrådene kys, der udpegede ham for yppersteprestens

folk. Simon Peter – derimod - troede, men mistede modet, da det gjaldt. Således pisker han nu sig selv med skorpioner, men så begynder han at tænke videre. For Jesus holdt jo fast ved ham, selv om han kendte ham fuldt ud og vidste, at han ville svigte. Det må betyde noget. Hvad det betyder, vil jeg vende tilbage til, men nu forlader vi for et øjeblik vi den moderne Simon Peter for at vende tilbage til ham, vi hører om i evangeliet, fiskeren, der som den første blev kaldt af Jesus, mens alt endnu var godt og smukt.

Efter Langfredags bitre nederlag vendte han nemlig tilbage til sit fiskerleje og fortsatte sin nu glædesløse dont, drog sin båd ud på søen men fangede ikke noget, da der pludselig stod en skikkelse på stranden og bad ham kaste voddet ud på højre side af båden. Hvorpå det fyldtes, og Simon Peter vidste med det samme, at skikkelsen på stranden var hans elskede herre. Da glemte han sin skam, sprang overbord for at komme hurtigt ind til ham, og de delte et måltid, hvorefter Jesus

bad ham være hyrde for sin hjord og fortalte ham, at han skulle dele skæbne med Jesus selv: *»Når du bliver gammel, skal du strække dine arme ud, og en anden skal binde op om dig og føre dig hen, hvor du ikke vil.«*

Simon Peter skulle blive den menneskefisker, han engang var blevet kaldt til at være, men nu skulle han ikke længere fornægte Jesus eller stikke af, men derimod lide døden for sin tro på den opstandne frelser. Simon Peter blev korsfæstet med hovedet nedad.

Dette fik altså så stor betydning, at en dansk digter små 2.000 år senere kunne opbygge de mennesker, der var gået til modstand mod besættelsesmagten, og som selv måtte bringe ofre store ofre, ind i mellem deres eget liv, ved at udlægge den opgave, Jesus tillagde Simon Peter, og derfor vender vi nu tilbage til den grublende stakkel fra monologen. For nok er kun Jesus fuldstændig pålidelig, men han har altså valgt at arbejde gennem upålidelige mennesker, og Simon Peter må tænke over, hvem han selv egentlig er; den feje hund, der

fornægtede Jesus, eller den pokkers karl, han troede, han var engang, og som han også af og til viste, at han var? Begge dele, kommer han frem til: *»En jævn, lerklinet mand med samme fejl og fortrin som min nabo, et menneske blandt mennesker, ja netop: Jeg er vist hverken større eller mindre end alle andre. Med mit mod, min fejhed, min sejhed, svigten, troløshed og troskab er jeg vel netop typen »menneske«.*» Og Simon Peter indser, at det er derfor, Jesus har valgt ham. I praksis kommer det til at betyde, at det jævne folk, alle disse Simon Petere, det består af, skal være hinandens støtte i den pågående kamp.

»Når én mand snubler, står andre fast, så han igen får rejst sig og står, mens så en anden for en tid er bukket under. Sådan veksler stadig den indre kraft i folket.«

Ja, vi er et folk, der udgøres af sådanne mennesker, og det spørgsmål, Jesus stiller Simon Peter, gælder derfor os alle: *»Elsker du mig?«* Selv om vi ikke er i krig, er der stadig en daglig opgave, der skal udføres, nemlig at

stå fast, når andre snubler, så de igen får rejst sig og står, og så vide, at det i næste øjeblik kan være en selv, der bukker under og har hjælp behov. I dag og alle dage tilgives vi for fejhed, svigt og troløshed og kaldes samtidig til mod, sejhed og troskab. Og når vi har den forståelse af mennesket, kan vi også udvirke det i hinanden, men kun, hvis vi gør det, Peter gjorde til sidst, selv om han blev ført derhen, hvor han ikke ville: Går med, når Jesus siger: *»Følg mig!«*

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.
Amen